

Диво з малюванням

Віктор Кава

Місяць тому трапилася дивна й приємна зміна, така незвичайна у Володиному "середняцькому" житті.

Їхня вчителька хороша. Володя не може й не хоче уявити,, що буде з ним наступного року, як Марія Пилипівна залишить їх і знову почне з першого класу. Хоча йому й перепадає від неї чи не більше за всіх.

Марія Пилипівна все вміє, навіть співає потиху, але душевно. А малювати не вміє. Попомучиться, доки з'явиться на дошці щось схоже на хату чи копицю сіна... Юра Шевченко, оте вредне Шило, як прозивають його за довгий язик,, колись бовкнув: "То ж не хата — черепаха". Володя так гепнув його тоді портфелем по спині, що тиждень чухався. А Ваня ще й щигля одважив.

Отож, було, Володя зробить на хапок малюнок і хоч-не-хоч закрутиться на місці. Сам відчуває, як це недобре, але зупинитися не може...

А місяць тому раптово захворіла Марія Пилипівна. Зранку прийшов директор і попередив, що сьогодні їх учить дочка Марії Пилипівни, теж майбутній педагог. Просив слухатися, бо їй уперше доведеться залишитися наодинці з класом.

Володя зажурився. Ну, як це так ураз сталося — вчора ж тільки кашляла та чхала. А він, телепень, ще й поліз квартиру розчиняти. Розжарився, бач... Тепер не минути йому двійки або кутка — все одно не всидить спокійно. Марія Пилипівна знає його норов, уміє втихомирити чи переждати. А ця?..

Але все обійшлося на диво спокійно. Не так, як при своїй учительці, але обійшлося. Поки не настав останній урок — малювання.

Олександра Олегівна попросила намалювати... козу. Всі погляди звелися на дошку. Вона була чиста. А нова вчителька і не збиралася брати крейду в руки.

— З пам'яті, з пам'яті, — сказала.

Очі учнів забігали по стінах, де для старшокласників було вивішено зоологічні плакати. Еге, якісь бики, здоровенні хвостаті ящірки... А кози нема. Та й справді — хіба варта ота вредна тварина, щоб її на плакати виводити?

А "привіконники" підвелися й забігали очима по сільрадівському парку. Теж без успіху: хто ж дозволить припнути ненаситну деревоїдку в парку? Міліціонер зразу оштрафує.

Володя особливо не хвилювався. Що він — відмінник, який тремтить над кожною п'ятіркою? Йому й трійки вистачить.

Поморочився трохи над головою кози, а надто над борідкою, згадавши козу діда Харитона, яка йому в першому класі зуба вибила. Смішні вийшли й борідка, й голова. Мов живі. Здавалося, ось-ось коза затрусить борідкою, копне ногою й кинеться на ворога-хлопця... Сусід його Ваня як глянув, так і пирснув у кулак. Тільки ж подивився на козині ноги й скривився. Якісь палиці-карлючки. А хвоста Володя й зовсім забув

причепити.

Та Володя махнув на ті недоробки лівою рукою, бо права вже готувала в політ гостроного "голуба", який мчить безшумно, швидко й клює точно — у лоба, в ніс...

Олександра Олегівна пройшлася між партами. Тому щось поправила, іншому підказала. А старанній до сліз Тоні Савчук за одну мить намалювала живісіньку козу.

Нагнулася й до Володі. Він увібрав голову в плечі — зараз почне лаяти за козині ноги. Тим більше, що голуб шугнув і дзьобнув Ніну Тищенко. І вчителька помітила, звідки він узяв старт.

Олександра Олегівна уважно подивилася на малюнок, аж до очей піднесла.

— Залишишся після уроків, — глянула на Володю великими сірими очима.

І в них Володя вловив незрозумілу зацікавленість.

Коли після дзвінка всі учні, співчутливо зиркнувши на похнюпленого "штрафника", вийшли з класу, Олександра Олегівна підсіла до нього за вузьку парту.

— Ану, давай згадаємо, які в кози ноги.

Володя спочатку знічев'я вималював кляту ногу, через яку доводиться марнувати дорогий весняний час. Вийшла не нога, а якийсь оцупок. Розсердився і другу вже приладнав справну. І третю, і четверту. Тільки ж глянув на всю козу й засмутився: з-за потворної першої ноги коза виглядала калікою. Схопив гумку, розмазав козу на чорну пляму. Перегорнув аркуш альбому, засопів над новим малюнком.

Олександра Олегівна взяла той малюнок і одразу поставила велику жирну п'ятірку. І в журнал її перенесла.

— Зрозумів? — значуще глянула на Володю. — А то — дрик-дрик...

— Зрозумів, — чомусь пошепки відказав Володя й залився густою приємною фарбою. Давно він так не червонів... Уже й додому біг вистрибцем, а щоки не остигали...

Тож на малюванні йому тепер не до балачок. І собі треба гарно вималювати, і Марії Пилипівні допомогти малювати на дошці. Хоч розірвися...